

Запах неба

Коротич Віталій Олексійович

Вас не цікавило, чим пахнуть хмари?
Можливо — білизою,
Можливо — сльозами,
Можливо — просто водою.
Так, ті самі, що пливуть, немов примари;
Мов сірі тварини,
Кудлатою чередою.
Вони пахнуть, напевно, кров'ю,
Пролитою на брустверів бруси,
Сльозами — за милими, за їжею, за здоров'ям —
Біленькі хмарини,
Загорнені в чорно-сірі бурнуси.
Вони пахнуть водою з калюж на шляхах планети,
Молоком, розлитим із теплих старих бідонів,
Ладненькі хмари,
Газувате калюжне нетто,
Загони, що пливуть у небі синьо-бездоннім.
Вони пропахли забутим в блюдечках чаєм,
Твоїм духмяним волоссям, моя мила.
Пахнуть вони рослиною — молочаєм.
Міськими димами і туалетним милом.

.....
Війна відгула.
І не світять пожежі в небо,
І дзвони на сполох не кличуть голосом мідним.
Хмари — спокійні.
Я вірю — це так і треба,
Щоб запах спокою був найбільш необхідним.
Я хочу, щоб людство забуло про воєн мари.
Щоб люди не думали
Страшними, злими словами...
Хмари — пахнуть,
Життям нашим пахнуть хмари,
Маленькі сірі дзеркала,
Що плинуть над головами.

Джерело: *Кошелівець І. Панорама найновішої літератури УРСР. — Мюнхен.: Пролог, 1963.*

Постійна адреса: http://ukrlit.org/korotych_vitalii_oleksiiovych/zapakh_neba